

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панченка Віктора Валентиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 26, пункту 7 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України

К и ї в
7 травня 2026 року
№ 108-3(I)/2026

Справа № 3-74/2026(169/26)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуючого, доповідача,
Грищук Оксани Вікторівни,
Олійник Алли Сергіївни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панченка Віктора Валентиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 26, пункту 7 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Петришина О.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Панченко В.В. із клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 28, частині першій статті 62 у взаємозв'язку з частиною першою статті 8,

частині другій статті 63 Конституції України (конституційність) друге речення частини четвертої статті 26, пункт 7 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною четвертою статті 26 Кодексу „відмова потерпілого, а у випадках, передбачених цим Кодексом, його представника від обвинувачення є безумовною підставою для закриття кримінального провадження у формі приватного обвинувачення“ (друге речення).

Відповідно до пункту 7 частини першої статті 284 Кодексу кримінальне провадження закривається в разі, якщо „потерпілий, а у випадках, передбачених цим Кодексом, його представник відмовився від обвинувачення у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення, крім кримінального провадження щодо кримінального правопорушення, пов’язаного з домашнім насильством“.

Суб’єкт права на конституційну скаргу зазначає, що „закриття кримінального провадження стосовно особи без її на те згоди та ефективного судового захисту, внаслідок чого залишається сумнів у невинуватості особи, унеможливлення реабілітації особи після такого закриття є порушенням конституційного права на судовий захист“ та „може порушувати вимоги Конституції України“.

На підтвердження своєї позиції Панченко В.В. посилається на окремі положення Конституції України, Кодексу, Кримінального кодексу України та на судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в

остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Панченко В.В. не навів аргументів, які підтверджували б, що юридичне регулювання питання закриття кримінального провадження, визначене другим реченням частини четвертої статті 26, пунктом 7 частини першої статті 284 Кодексу, є таким, що суперечить нормам Конституції України, а застосування оспорюваних положень Кодексу в остаточному судовому рішенні у його справі призвело до порушення конституційних прав. Фактично суб'єкт права на конституційну скаргу висловив незгоду з висновками, викладеними в остаточному судовому рішенні в його справі, та із законодавчим регулюванням вказаного питання.

З наведеного випливає, що конституційна скарга Панченка В.В. є необґрунтованою, а отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панченка Віктора Валентиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 26, пункту 7 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**